Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

2. oktober 2024*

»Personalesag – kontraktansat – afslag på godtgørelse af årlige rejseudgifter for børn, over for hvilke der består forsørgerpligt – artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten – annullationssøgsmål – bebyrdende retsakt – afgørelse, der endeligt fastsætter administrationens standpunkt – formaliteten – princippet om god forvaltning – omsorgspligt«

I sag T-448/22,

PW ved advokaterne S. Rodrigues og A. Champetier,

sagsøger,

mod

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved A. Ireland, S. Falek og R. Coesme, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos, og dommerne S. Gervasoni og T. Pynnä (refererende dommer),

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling, bl.a.:

– Rettens skriftlige spørgsmål til parterne og parternes svar på disse spørgsmål, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 20. marts 2024

– Rettens skriftlige spørgsmål til EU-Udenrigstjenesten og EU-Udenrigstjenestens svar, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. april 2024, samt sagsøgerens bemærkninger til dette svar, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 28. maj 2024,

* Processprog: engelsk.

og under henvisning til, at ingen af parterne har anmodet om afholdelse af retsmøde inden for fristen på tre uger efter, at det er forkyndt, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, og idet Retten i medfør af artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del,

afsagt følgende

Dom

1 Sagsøgeren, PW, har med sit søgsmål støttet på artikel 270 TEUF nedlagt påstand om annullation af den stiltiende afgørelse af 30. juli 2021 om afslag på hans anmodning om betaling af de årlige rejseudgifter for hele 2020 for så vidt angår hans forsørgelsesberettigede børn.

Tvistens baggrund

2 Den 16. februar 2020 blev sagsøgeren ansat ved Den Europæiske Unions delegation i Washington, DC (USA), som kontraktansat ved Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) i henhold til artikel 3a i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«). Sagsøgerens hustru var ansat ved Europa-Parlamentet i Bruxelles (Belgien).

3 Ved skrivelse af 9. marts 2020 underrettede Europa-Kommissionens Kontor for »Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (PMO) sagsøgeren om hans rettigheder og økonomiske tillæg i medfør af bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«). Vedrørende familietillæg blev det i denne skrivelse præciseret, at de blev udbetalt til sagsøgerens hustru, og vedrørende årlige rejseudgifter, at de blev administreret af EU-Udenrigstjenesten. Det blev i skrivelsen, i fodnote nr. 6, tilføjet, at »for så vidt angår børn, hvis forældre begge arbejde[ede] i institutionerne, [kunne sidstnævnte] ansøge om betaling af årlige rejseudgifter for [deres] børn på grundlag af den anden forælders hjemsted, hvis dette [var] mere fordelagtigt«, og at »det i dette tilfælde ville være nødvendigt med en fælles ansøgning fra de to forældre«.

4 Den 23. juni 2020 kontaktede sagsøgeren EU-Udenrigstjenesten med henblik på at ansøge om betaling af årlige rejseudgifter for sig selv og for sine forsørgelsesberettigede børn. EU-Udenrigstjenesten svarede samme dag sagsøgeren, at betalingen af de årlige rejseudgifter var blevet indkodet i hans løn for august 2020, og fremsendte et skærmprint over, hvad denne betaling ville omfatte. Efter dette svar anmodede sagsøgeren om, at betalingen for hans forsørgelsesberettigede børn blev tilføjet, hvortil EU-Udenrigstjenesten, fortsat den 23. juni 2020, svarede, at det ikke var muligt at foretage en korrektion af de årlige rejseudgifter, da det ikke af Sysper fremgik, at han havde forsørgerpligt over for sine børn. For at kunne iværksætte betalingen rådede EU-Udenrigstjenesten sagsøgeren til at kontakte PMO og til at anmode PMO om på ny at gennemgå hans husstandssammensætning samt de personer, over for hvem han havde forsørgerpligt.

5 Den 26. juni 2020 anmodede sagsøgeren PMO om at korrigere det forhold, at hans børn ikke var opført som hans forsørgelsesberettigede børn i Sysper. Han tilføjede, at alle tillæg, herunder de årlige rejseudgifter for rejsen tur-retur fra Bruxelles til Madrid (Spanien), indtil denne dato var blevet udbetalt til hans hustru, men at de fra februar 2020 skulle udbetales til ham, for en rejse tur-retur fra Washington til Madrid. Samme dag forklarede PMO, at skrivelsen af 9. marts 2020

bekræftede, at familietillæg blev udbetalt til sagsøgerens hustru, og gav sagsøgeren instrukser vedrørende den fremgangsmåde, som skulle følges for, at de årlige rejseudgifter for de børn, som parret havde forsørgerpligt over for, blev udbetalt til sagsøgeren.

6 Fortsat den 26. juni 2020 ansøgte sagsøgeren om, at betalingen for de årlige rejseudgifter for de børn, over for hvem parret havde forsørgerpligt, blev overført til hans konto, og denne ansøgning blev bekræftet af hans hustru den 29. juni 2020, i overensstemmelse med PMO's instrukser.

7 Ved e-mail af 29. juni 2020 bekræftede PMO over for sagsøgeren, at kontoret havde iværksat en overførsel af betalingen for de årlige rejseudgifter for parrets børn til sagsøgerens konto fra den 1. januar 2021. PMO forklarede, at betalingen af de årlige rejseudgifter blev foretaget hvert år med betalingen af lønnen for juni måned, og at ansøgninger vedrørende denne betaling skulle indgives inden den 2. maj og ikke kunne ske med tilbagevirkende kraft. Eftersom sagsøgerens ansøgning var blevet indgivet efter den 2. maj 2020, kunne overførslen først træde i kraft fra den 1. januar 2021. PMO anførte herefter, at de årlige rejseudgifter for parrets børn var blevet udbetalt til sagsøgerens hustru for 2020.

8 Ved e-mail af 9. juli 2020 bekræftede PMO dets standpunkt, idet kontoret anførte, at skrivelsen af 9. marts 2020 klart forklarede, at betalingen ikke skete automatisk til den forælder, med hensyn til hvilken afstanden var mest fordelagtig, men efter ansøgning. Sagsøgerens ægtefælle modtog på grund af hendes højere lønklasse familietillæggene og som følge heraf betalingen for de årlige rejseudgifter. Følgelig skulle en fælles ansøgning om, at de årlige rejseudgifter for parrets forsørgelsesberettigede børn skulle overføres til sagsøgeren, have været foretaget inden den 2. maj 2020.

9 Såvel e-mailen af 29. juni 2020 som e-mailen af 9. juli 2020 indeholdt en passage, hvorefter den »[relevante] meddelelse [blev] fremsendt som en information og ud[gjorde] ikke en afgørelse […], der kan være genstand for en klage i henhold til vedtægtens artikel 90«.

10 Den 27. juli 2020 bestred sagsøgeren PMO's standpunkt og påpegede bl.a., at den frist, som sidstnævnte havde anvendt, ikke var anført hverken i skrivelsen af 9. marts 2020 eller i andre instrukser afgivet i forbindelse med hans indtræden i tjenesten.

11 Med lønnen for juli 2020 modtog sagsøgerens hustru betaling for de årlige rejseudgifter for parrets forsørgelsesberettigede børn, beregnet på grundlag af afstanden mellem Bruxelles og Madrid.

12 Den 30. juli 2020 gentog PMO sit standpunkt som redegjort for i e-mailene af 29. juni 2020 og af 9. juli 2020 og tilføjede, at Parlamentet allerede havde udbetalt de årlige rejseudgifter for parrets børn til sagsøgerens hustru.

13 Ved skrivelse af 19. november 2020 meddelte PMO sagsøgeren, at familietillæggene for parrets fire forsørgelsesberettigede børn efter parrets fælles ansøgning var blevet overført til sagsøgerens konto med virkning fra den 1. november 2020, mens husstandstillægget fortsat blev udbetalt til hans hustru.

14 Ved e-mail af 7. december 2020 meddelte sagsøgeren EU-Udenrigstjenesten, at det var lykkedes ham at få registreret sine forsørgelsesberettigede børn i Sysper, og anmodede om en berigtigelse af betalingerne for årlige rejseudgifter for 2020. Sagsøgeren gentog denne anmodning den 14. januar 2021 og den 18. januar 2021.

15 Ved e-mail af 18. januar 2021 meddelte EU-Udenrigstjenesten sagsøgeren, at der, efter de ændringer, der var foretaget i Sysper-systemet, ville blive foretaget en betaling på »2/12« for hans forsørgelsesberettigede børn med hans løn for februar måned.

16 Ved e-mail af 11. februar 2021 meddelte sagsøgeren EU-Udenrigstjenesten, at han ikke havde modtaget betalingen af rejseudgifter med sin løn for februar måned, fremsendte sin lønseddel til EU-Udenrigstjenesten og spurgte EU-Udenrigstjenesten om, hvornår betalingen af de årlige rejseudgifter ville blive gennemført.

17 Den 12. februar 2021 bekræftede EU-Udenrigstjenesten, at betalingen var blevet korrekt indkodet i Sysper, og anmodede PMO om at undersøge, hvorfor betalingen ikke var blevet gennemført. Samme dag oplyste PMO, at det, selv om rettighederne var blevet korrekt indkodet i Sysper, var sket for sent til at foretage betalingen med lønnen for februar måned, og at betalingen ville ske med lønnen for marts måned.

18 Ved e-mail af 15. marts 2021 meddelte sagsøgeren såvel EU-Udenrigstjenesten som PMO, at betalingen ikke var blevet foretaget med hans løn for marts måned, og anmodede om, at den blev foretaget så hurtigt som muligt. Samme dag bekræftede PMO, med EU-Udenrigstjenesten i kopi på dens meddelelse, at betalingen ville blive foretaget i april.

19 Ved e-mail af 23. marts 2021 anmodede sagsøgeren såvel EU-Udenrigstjenesten som PMO om at kontrollere, at alt var i orden med henblik på, at denne betaling blev foretaget korrekt med hans løn for april måned.

20 Ved e-mail af 29. marts 2021 meddelte PMO sagsøgeren, at det, efter en indgående gennemgang af hans personlige aktmappe, fremgik, at han allerede havde modtaget betaling af de årlige rejseudgifter med sin løn for august 2020 (9 882,10 EUR), for december 2020 (1 273,32 EUR) og for februar 2021 (3 506,26 EUR), og kontoret fremsendte en oversigt med relevante oplysninger i denne henseende til sagsøgeren.

21 Ved e-mail af 30. marts 2021 fremsendt til PMO, med EU-Udenrigstjenesten i kopi, bestred sagsøgeren det samlede beløb, som EU-Udenrigstjenesten havde anført i dens e-mail af 29. marts 2021. Sagsøgeren forklarede, med henvisning til de skridt, som han havde iværksat for, at hans børn blev indkodet som værende hans forsørgelsesberettigede børn i Sysper, at han var af den opfattelse, at han havde ret til at modtage betalingen af samtlige årlige rejseudgifter for sine forsørgelsesberettigede børn for 2020. Han anmodede om, at administrationen genovervejede sit standpunkt, og at betalingen af samtlige tilsvarende beløb blev iværksat. Ved e-mail af 7. juni 2021 genfremsatte sagsøgeren denne anmodning.

22 EU-Udenrigstjenesten besvarede ikke disse e-mails.

23 Den 28. oktober 2021 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over »den stiltiende afgørelse af 30. juli 2021 om afvisning af at rette beregningen af godtgørelsen af de årlige rejseudgifter […] for 2020«, idet han gjorde gældende, at der var sket tilsidesættelse af artikel 7 og artikel 8 i bilag VII til vedtægten, af princippet om god forvaltning og af omsorgspligten.

24 Ved afgørelse af 14. april 2022 blev hans klage afvist, idet EU-Udenrigstjenesten var af den opfattelse, at den retsakt, der gik sagsøgeren imod, var e-mailen af 18. januar 2021.

Parternes påstande

25 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den stiltiende afgørelse af 30. juli 2021 annulleres.

– Om fornødent annulleres afgørelsen om afvisning af klagen.

– EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

26 EU-Udenrigstjenesten har nedlagt følgende påstande:

– Sagen afvises.

– Under alle omstændigheder frifindes EU-Udenrigstjenesten.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

27 EU-Udenrigstjenesten har fremført en formalitetsindsigelse, hvorved den har gjort gældende, at søgsmålet skal afvises, da klagen ikke er blevet indgivet over en akt, der går sagsøgeren imod som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 2. EU-Udenrigstjenesten har anført, at det ikke kan antages, at der blev truffet en stiltiende afgørelse den 30. juli 2021. Dels er den bebyrdende retsakt nemlig EU-Udenrigstjenestens e-mail af 18. januar 2021, som er den dato, hvor EU-Udenrigstjenesten gav udtryk for dens endelige standpunkt vedrørende betalingen af de årlige rejseudgifter for parrets forsørgelsesberettigede børn for 2020. Dels har PMO's e-mail af 29. marts 2021 en bekræftende karakter og kan ikke anses for at indeholde nye væsentlige faktiske omstændigheder, der gør det muligt at antage, at sagsøgerens e-mail af 30. marts 2021 udgjorde en ansøgning om fornyet prøvelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1.

28 Under alle omstændigheder er EU-Udenrigstjenesten af den opfattelse, at fristen på tre måneder med henblik på at bestride den bebyrdende retsakt ved en klage indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, ikke er blevet overholdt. Eftersom den bebyrdende retsakt var e-mailen af 18. januar 2021, udløb fristen på tre måneder nemlig lang tid før den 28. oktober 2021, som er datoen for indgivelsen af klagen.

29 Ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, kan »[e]nhver person, der er omfattet af denne vedtægt, [...] for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over en akt, der går ham imod; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning«, og »[k]lagen skal indbringes inden for en frist på [tre] måneder«.

30 Vedtægtens artikel 91, stk. 2, bestemmer, at en klage ikke kan antages til påkendelse ved Retten, hvis der ikke i forvejen er indbragt en klage inden for en frist på tre måneder.

31 Ifølge fast retspraksis kan kun foranstaltninger, der hidrører fra den kompetente myndighed, og som har bindende retsvirkninger, der kan påvirke den berørtes interesser direkte og umiddelbart gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling, og som endeligt fastlægger institutionens standpunkt, udgøre bebyrdende retsakter (dom af 10.1.2006, Kommissionen mod Alvarez Moreno, C-373/04 P, EU:C:2006:11, præmis 42, af 20.5.2010, Kommissionen mod Violetti m.fl., T-261/09 P, EU:T:2010:215, præmis 46, og af 8.10.2014, Bermejo Garde mod EØSU, T-530/12 P, EU:T:2014:860, præmis 45).

32 I det foreliggende tilfælde hidrører e-mailen af 18. januar 2021 fra den tjenestegren i EU-Udenrigstjenesten, der har kompetence for så vidt angår HR-spørgsmål om »rettigheder, pligter og lægelige forhold«. Den er underskrevet af en assistent i denne tjenestegren. Sagsøgeren forklares heri, at der ikke var blevet fremsendt et svar til ham tidligere, uanset hans anmodning i december, da det var nødvendigt at afvente en aftale mellem EU-Udenrigstjenesten og Parlamentet vedrørende overførsel af rettighederne. Det anføres heri, at der ikke kunne laves nogen berigtigelse i december, da hans børn fortsat figurerede på hans hustrus konto. E-mailens ophavsmand underrettede heri sagsøgeren om følgende:

»Jeg ser imidlertid nu, at alt synes at være ok i Sysper, og jeg vil herefter iværksætte betaling af 2/12 for dine børn, som du vil modtage med lønnen for februar.«

33 Det skal undersøges, om denne e-mail endeligt fastsætter standpunktet for den institution, som den hidrører fra, som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 31 ovenfor, idet der skal tages hensyn til den omstændighed, at kvalificeringen som en bebyrdende retsakt ikke afhænger af denne retsakts form eller dens titel, men afgøres efter dens indhold (jf. i denne retning kendelse af 15.1.2009, Braun-Neumann mod Parlamentet, T-306/08 P, EU:T:2009:6, præmis 32).

34 I denne henseende bemærkes for det første, at EU-Udenrigstjenestens svar således som udtrykt i e-mailen af 18. januar 2021 ikke er tilstrækkeligt præcist, således som sagsøgeren har gjort gældende. Angivelsen af en betaling på »2/12« gør det nemlig ikke i sig selv muligt at forstå, hvad denne procentdel henviser til, henset til antallet af parametre (årlige betalinger for fire børn). Selv om EU-Udenrigstjenestens svar, i lyset af de oplysninger, der var til rådighed efterfølgende, bl.a. PMO's e-mail af 29. marts 2021, blev mere explicit og gjorde det muligt for sagsøgeren, ved hans e-mail af 30. marts 2021, at anmode om betaling af »12/12«, var de oplysninger, som EU-Udenrigstjenesten fremkom med i e-mailen af 18. januar 2021, ikke tilstrækkelige til at blive anset for en afgørelse, der endeligt fastlagde EU-Udenrigstjenestens standpunkt og til, som følge heraf, at udløse klagefristen.

35 Selv om det for det andet antages, at svaret vedrørende »2/12« var tilstrækkeligt præcist til at forstå, at der ville blive udbetalt to måneder ud af tolv måneder (af retten til betalingen af de årlige rejseudgifter) for hver af sagsøgerens fire børn, var dette fortsat et delvist svar, da det ikke indeholdt nogen oplysninger hvad angår administrationens behandling af de ti øvrige måneder.

36 Det fremgår nemlig af sagsakterne, at e-mailen af 18. januar 2021 er et svar på sagsøgerens e-mail af 7. december 2020, hvori sidstnævnte oplyste EU-Udenrigstjenesten om, at han havde afsluttet godkendelsen af registreringen af sine forsørgelsesberettigede børn i Sysper og havde anmodet om en berigtigelse af betalingen af de årlige rejseudgifter, idet han gentog denne anmodning den 14. og den 18. januar 2021.

37 Selv om sagsøgerens anmodning vedrørte betalingen af samtlige årlige rejseudgifter for 2020, gjorde angivelsen af en betaling af »2/12« for sagsøgerens børn det ikke muligt at forstå, at betalingen af resten af beløbet blev afslået. E-mailen af 18. januar 2021 kunne eventuelt, læst i lyset af sagsøgerens anmodning, som den var et svar på, give sagsøgeren det indtryk, at betalingen af det resterende beløb ville ske senere.

38 For det tredje viser konteksten for vedtagelsen af retsakten, dvs. EU-Udenrigstjenestens adfærd efter e-mailen af 18. januar 2021, at EU-Udenrigstjenesten ikke selv anså sit standpunkt for at være endeligt.

39 Den 11. februar 2021 oplyste sagsøgeren nemlig i en e-mail til EU-Udenrigstjenesten, at han ikke havde modtaget betaling af rejseudgifterne for sine forsørgelsesberettigede børn med sin løn for februar, og fremsendte sin lønseddel til denne. Af denne lønseddel fremgik en betaling på 3 506,26 EUR i form af årlige rejseudgifter. Sagsøgeren gentog anmodningen om betaling af de årlige rejseudgifter den 15. marts 2021. Hver gang svarede PMO, at betalingen ville ske med lønnen for den følgende måned.

40 Det er først efter en tredje anmodning fra sagsøgeren, den 25. marts 2021, at PMO ved e-mail af 29. marts 2021 meddelte sidstnævnte, at det, efter en indgående gennemgang af hans personlige aktmappe, fremgik, at han allerede havde modtaget godtgørelsen af de årlige rejseudgifter for sine forsørgelsesberettigede børn med sin løn for august 2020 (9 882,10 EUR), for december 2020 (1 273,32 EUR) og for februar 2021 (3 506,26 EUR), og fremsendte en oversigt med de relevante oplysninger i denne henseende til ham.

41 Herefter kan e-mailen af 18. januar 2021 ikke anses for at fastlægge EU-Udenrigstjenestens endelige standpunkt hvad angår betalingen af de årlige rejseudgifter for sagsøgerens forsørgelsesberettigede børn som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 31 ovenfor. Den kan derfor ikke udgøre begyndelsestidspunktet for den frist på tre måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

42 E-mailen af 29. marts 2021 kan heller ikke udgøre begyndelsestidspunktet for denne frist. Dels hidrører den nemlig fra PMO og ikke fra EU-Udenrigstjenesten, som er den kompetente myndighed på dette område, således som EU-Udenrigstjenesten har forklaret i sine skriftlige indlæg og i sine svar på de af Retten stillede spørgsmål, og således som det fremgår af skrivelsen af 9. marts 2020 (jf. præmis 3 ovenfor). Dels forholder det sig således, at selv om PMO i denne e-mail forklarede sagsøgeren, at han »allerede havde modtaget betaling af de årlige rejseudgifter«, tog PMO ikke stilling til sagsøgerens anmodning, der vedrørte fuld betaling af de årlige rejseudgifter for hans forsørgelsesberettigede børn for 2020. Desuden har ingen af parterne gjort gældende, at e-mailen af 29. marts 2021 udgør en bebyrdende retsakt.

43 Det følger heraf, at sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, med føje kunne forelægge en ansøgning for administrationen om at træffe en beslutning for sit vedkommende.

44 Den manglende besvarelse af denne ansøgning inden fire måneder efter dagen for denne ansøgnings forelæggelse anses, i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2, for en stiltiende afvisning, og det er med føje, at sagsøgeren indgav en klage med henblik på en annullation heraf den 28. oktober 2021, idet han overholdt den frist på tre måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2 (jf. i denne retning dom af 16.10.1980, Hochstrass mod Domstolen, 147/79, EU:C:1980:238, præmis 3).

45 Det følger heraf, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Tvistens genstand

46 I overensstemmelse med fast retspraksis gælder, at selv om sagsøgerens påstand ligeledes om fornødent vedrører annullation af afgørelsen om afslag på hans klage, indebærer det foreliggende søgsmål, at Retten skal tage stilling til den bebyrdende retsakt, som klagen blev indgivet over, dvs. den stiltiende afgørelse om afslag på sagsøgerens ansøgning om betaling af samtlige de beløb, som han mente at have ret til i form af årlige rejseudgifter (jf. i denne retning dom af 17.1.1989, Vainker mod Parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, præmis 8, og af 5.12.2000, Campogrande mod Kommissionen, T-136/98, EU:T:2000:281, præmis 27), undtagen i det tilfælde, hvor afvisningen af klagen har en anden rækkevidde end den akt, som har været genstand for klagen (dom af 21.5.2014, Mocová mod Kommissionen, T-347/12 P, EU:T:2014:268, præmis 34).

47 I det foreliggende tilfælde har afgørelsen om afslag på klagen, hvori det konstateres, at denne skal afvises, intet selvstændigt indhold i forhold til den stiltiende afgørelse af 30. juli 2021.

48 Under disse omstændigheder skal søgsmålet anses for at vedrøre en påstand om annullation af den stiltiende afgørelse af 30. juli 2021 om afslag på sagsøgerens anmodning om betaling af de årlige rejseudgifter for hele 2020 for så vidt angår hans forsørgelsesberettigede børn.

Realiteten

49 Sagsøgeren har til støtte for annullationspåstanden fremsat to anbringender.

– Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten og af princippet om god forvaltning.

– Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af omsorgspligten og af pligten til at udvise omhu.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten og af princippet om god forvaltning

50 Sagsøgeren har gjort gældende, at EU-Udenrigstjenesten har hævdet, at de data, der var indkodet i Sysper vedrørende hans børn, var forkerte, selv om disse data burde have været korrekt indkodet i hans Sysper-profil siden 2014. Sagsøgeren havde anmodet om en rettelse af sine data i Sysper to til tre måneder før den dato, hvor denne rettelse blev foretaget, i november 2020. Dette havde den konsekvens, at han ikke kunne få betalingen af de årlige rejseudgifter i deres helhed, men kun for to måneder, og dette fra november 2020. En delvis betaling tilsidesætter imidlertid hans ret til en betaling for et helt kalenderår. EU-Udenrigstjenestens tjenestegren for menneskelige ressourcer er desuden helt klar over disse fejl, som ikke er sagsøgerens ansvar, og som ikke bør komme ham til skade. Det er ikke nødvendigt, at sagsøgerens børn fremstår som værende forsørgelsesberettigede personer for, at han kan oppebære betaling af de årlige rejseudgifter for så vidt angår dem.

51 Sagsøgeren har tilføjet, at han ikke kan miste sin ret til betaling af de årlige rejseudgifter for sine forsørgelsesberettigede børn som følge af den omstændighed, at han ikke havde fremsat sin anmodning inden den 2. maj 2020. I skrivelsen af 9. marts 2020 blev det nemlig i fodnote nr. 6

anført, at »for så vidt angår børn, hvis forældre begge arbejder i EU-institutionerne, kan disse ansøge om betaling af årlige rejseudgifter for [deres] børn på grundlag af den anden forælders hjemsted«, uden at der blev angivet nogen frist. I samme dokuments fodnote 9 blev det anført, at fristen »ved indtræden i tjenesten« udløb »et år efter prøvetidens udløb« og »i tilfælde af forflyttelse eller indtræden i tjenesten uden prøvetid« udløb efter »et år«, en oplysning, som er vildledende. Sagsøgeren burde kunne stole på denne oplysning, som blev fremsendt til ham personligt, frem for på en oplysning, der var tilgængelig på hans institutions intranet, og som han ikke engang var bekendt med. Af hensyn til princippet om god forvaltning burde EU-Udenrigstjenesten have anført fristen 2. maj i skrivelsen af 9. marts 2020.

52 Ifølge sagsøgeren kan EU-Udenrigstjenesten desuden ikke påberåbe sig Parlamentets betaling af de årlige rejseudgifter for 2020 til hans hustru, da en ansættelsesmyndigheds adfærd ikke må være betinget af en anden ansættelsesmyndigheds handlinger.

53 Sagsøgeren har i sine svar på Rettens spørgsmål tilføjet, at det fremgår af de oplysninger, som EU-Udenrigstjenesten har fremlagt, at det er denne sidstnævnte, som har kompetencen til at fastsætte betingelserne for betaling af de årlige rejseudgifter til dens ansatte, der gør tjeneste uden for Unionen. En formel afgørelse, hvorved de af PMO fastsatte betingelser for denne betaling blev overtaget af EU-Udenrigstjenesten, foreligger ikke.

54 EU-Udenrigstjenesten har afvist sagsøgerens argumenter og har anført, at den fastsatte dato for ændring af modtageren af betalingen af de årlige rejseudgifter for det igangværende år, dvs. den 2. maj, ikke var blevet overholdt af sagsøgeren, og at de årlige rejseudgifter allerede var blevet udbetalt til hans hustru. Desuden ville betalingen af rejseudgifter til sagsøgeren for to måneder udgøre en administrativ fejl til fordel for sidstnævnte. Det ville nemlig ikke være muligt at betale årlige rejseudgifter for kun to måneder til en ansat.

55 Indledningsvis konstateres, at selv om sagsøgeren i det første anbringendes overskrift har anført, at der er sket tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, har denne ikke fremført argumenter vedrørende en sådan tilsidesættelse.

56 Det bemærkes, at det i artikel 8, stk. 1, første afsnit, i bilag VII til vedtægten bestemmes, at »[t]jenestemænd, der er berettigede til udlandstillægget eller det særlige udlandstillæg, har inden for de i stk. 2 fastsatte grænser i hvert kalenderår ret til et fast beløb svarende til udgifterne til en rejse mellem tjenestestedet og hjemstedet [...] for dem selv og, såfremt de har ret til husstandstillæg, for deres ægtefælle og de efter artikel 2 [i nævnte bilag] forsørgelsesberettigede personer.« Samme bilags artikel 8, stk. 1, andet afsnit, bestemmer, at »[n]år to ægtefæller begge er EU-tjenestemænd, har de begge for sig selv og for de personer, de hver især har forsørgerpligt over for, ret til det faste beløb til dækning af rejseudgifterne ifølge bestemmelserne ovenfor«, at »[h]ver enkelt af de forsørgelsesberettigede [kun] giver […] ret til et beløb«, og at »[f]or børn, over for hvilke der består forsørgerpligt, fastsættes beløbet ifølge anmodning fra en af ægtefællerne på grundlag af en af ægtefællernes hjemsted«.

57 Ifølge retspraksis har artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten til formål at give tjenestemanden og de personer, over for hvem den pågældende har forsørgerpligt, mulighed for mindst én gang om året at rejse til tjenestemandens hjemsted med henblik på at opretholde familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til dette sted (jf. dom af 16.2.2005, Reggimenti mod Parlamentet, T-354/03, EU:T:2005:54, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.4.2019, Ardalic m.fl. mod Rådet, T-523/16 og T-542/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:272, præmis 104). Imidlertid har lovgiver inden for rammerne af sin skønsbeføjelse bestemt, at ansatte i den europæiske offentlige

tjeneste kan få godtgjort de rejseudgifter, de har afholdt i forbindelse med deres årlige ferie, selv om ingen trinhøjere regel i EU-retten eller i international ret forpligtede lovgiver til at indrømme sådanne rettigheder til tjenestemænd og deres familiemedlemmer. Lovgiver råder herefter så meget desto mere over en vid skønsbeføjelse ved fastlæggelsen af de betingelser og bestemmelser, der skal gælde for en sådan godtgørelse (jf. dom af 30.4.2019, Ardalic m.fl. mod Rådet, T-523/16 og T-542/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:272, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

58 Ifølge artikel 8, stk. 2, i bilag VII til vedtægten ydes de årlige rejseudgifter som et fast beløb på grundlag af en godtgørelse pr. kilometer for den geografiske afstand mellem tjenestemandens eller den øvrige ansattes tjenestested og hjemsted.

59 Efter høring af Vedtægtsudvalget og Personaleudvalget vedtog Kommissionen afgørelse af 16. december 2013 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 8 i bilag VII til vedtægten (herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser«), der finder anvendelse på EU-Udenrigstjenesten i henhold til afgørelse truffet af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik den 3. februar 2014 om ændring af bilag I til afgørelse truffet af den højtstående repræsentant den 22. november 2011 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

60 Artikel 1, første afsnit, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser bestemmer, at en ansat, som indtræder i tjenesten i løbet af et kalenderår, og som i dette kalenderår tilbagelægger mindst ni måneders tjeneste, har ret til fuld betaling af de årlige rejseudgifter, der er fastsat i artikel 8 i bilag VII til vedtægten, som er et fast beløb. Det er kun såfremt den pågældende har tilbagelagt mindre end ni måneders tjeneste, at tjenestemanden eller den ansatte kun har ret til en del af den nævnte betaling, beregnet som tolvtedele i forhold til antallet af arbejdsmåneder.

61 Artikel 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser bestemmer, at de betalinger, der er fastsat i artikel 8 i bilag VII til vedtægten, hvert år foretages senest i juli måned, på grundlag af de familiemæssige forhold for hver ansat eller tjenestemand.

62 I henhold til den serviceleveranceaftale, der er indgået mellem PMO og EU-Udenrigstjenesten, vedtaget den 5. januar 2011, foretages betalingen af løn til ansatte i EU-Udenrigstjenesten af PMO. EU-Udenrigstjenesten har desuden uddelegeret administrationen af betalingen af de årlige rejseudgifter til PMO for ansatte i EU-Udenrigstjenesten, der gør tjeneste i Unionen. I henhold til denne aftales artikel 16, stk. 1, har PMO fastsat de betingelser, i henhold til hvilke betalingen af de årlige rejseudgifter tildeles en ny modtager, for ansatte, der gør tjeneste i Unionen, herunder fristen den 2. maj. Det præciseres nemlig på den intranetside, der er fremlagt af sagsøgeren, at betalingen sker til den forælder, som modtager tillæg, når begge forældre arbejder ved EU-institutionerne, og at betalingen af de årlige rejseudgifter sker på grundlag af den ene forælders hjemsted efter en formel ansøgning underskrevet af de to forældre. Det præciseres ligeledes på samme intranetside, at denne ansøgning ikke kan have tilbagevirkende kraft, at betalingen sker med lønnen for juni måned, og at ansøgninger foretaget efter den 2. maj ikke vil blive behandlet i det igangværende år.

63 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten præciserede EU-Udenrigstjenesten, som er den kompetente myndighed for administrationen af årlige rejseudgifter for ansatte, der gør tjeneste uden for Unionen, at den havde besluttet at anvende PMO's regel ud fra et hensyn om ligebehandling og for at muliggøre en gnidningsløs og sammenhængende behandling af

indkodningen af de forskellige individuelle rettigheder. Den regel, der er fastsat på intranetsiden, og som indeholder fristen 2. maj, sondrer således ikke mellem ansatte, der gør tjeneste i Unionen, og ansatte, der gør tjeneste uden for Unionen.

64 Denne regel er tilgængelig for de ansatte via intranettet. Den afspejler EU-Udenrigstjenestens stiltiende afgørelse om at anvende den gældende ordning på de to kategorier af ansatte, nemlig ansatte, der gør tjeneste i Unionen, og ansatte, der gør tjeneste uden for Unionen. Den udgør således en intern retningslinje, der har til formål at sikre de pågældende tjenestemænd en ens behandling for så vidt angår betaling af de årlige rejseudgifter. Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at en afgørelse fra en institution, som er meddelt hele personalet, og som præciserer den procedure, der finder anvendelse under institutionens udøvelse af dens skønsbeføjelse, er en intern instruks, der som sådan skal anses for at være en vejledende regel, som administrationen pålægger sig selv, og som den ikke kan fravige uden at præcisere grundene hertil, idet ligebehandlingsprincippet i modsat fald ville blive tilsidesat (jf. analogt dom af 9.7.2003, Efthymiou mod Kommissionen, T-22/01, EU:T:2003:197, præmis 54, og af 14.12.2022, SU mod EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

65 Det følger heraf, at PMO for at administrere betalingen af de årlige rejseudgifter for de forsørgelsesberettigede børn inden for den frist, der er fastsat i artikel 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, med rette kunne fastsætte fristen den 2. maj hvert år med henblik på at indgive den anmodning, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, som fastsætter, hvilket af forældrenes hjemsteder, der skal tages hensyn til som grundlag for betalingen. Fastsættelsen af en sådan frist er nemlig både rimelig og nødvendig med henblik på at sikre administrationens forvaltning af talrige sager og betalingen af de årlige rejseudgifter inden for den frist, der er fastsat i de almindelige gennemførelsesbestemmelser.

66 Henset til betalingens karakter af et fast beløb og til den frist, der er fastsat i de almindelige gennemførelsesbestemmelser med henblik på gennemførelsen heraf, har PMO desuden ikke overskredet sin skønsbeføjelse, da den fastsatte, at den anmodning, der er fastsat i vedtægtens artikel 8, stk. 1, ikke kunne have tilbagevirkende kraft. Overholdelsen af denne frist er nemlig ikke en betingelse for betaling af de årlige rejseudgifter, der er en vedtægtsmæssig ret, og som sker til en af forældrene, men tilsigter kun at gøre det muligt for administrationen rettidigt at råde over de oplysninger vedrørende den geografiske afstand, på baggrund af hvilken betalingens størrelse beregnes.

67 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne, at de årlige rejseudgifter blev betalt til sagsøgerens hustru på grundlag af afstanden mellem Bruxelles og Madrid. Sagsøgeren, som tiltrådte tjenesten ved EU-Udenrigstjenesten den 16. februar 2020, havde tilstrækkelig tid til, sammen med sin hustru, at indgive den anmodning, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i bilag VII til vedtægten, inden den 2. maj 2020.

68 I øvrigt kan sagsøgeren ikke med føje hævde, at han ikke vidste, at det, for at de årlige rejseudgifter for hans forsørgelsesberettigede børn blev beregnet på grundlag af hans tjenestested, var nødvendigt, at hans hustru og han selv indgav en fælles anmodning med henblik herpå. Dels er denne anmodning fastsat i vedtægten, og det følger nemlig af retspraksis, at tjenestemænd og øvrige ansatte formodes at kende vedtægten (jf. i denne retning dom af 19.5.1999, Connolly mod Kommissionen, T-34/96 og T-163/96, EU:T:1999:102, præmis 168 og den deri nævnte retspraksis). Dels blev sagsøgeren udtrykkeligt og personligt gjort bekendt med muligheden for at foretage en sådan anmodning, som ægtefællerne skulle være fælles om, ved den skrivelse af 9. marts 2020, som blev fremsendt til ham.

69 Hvad angår den frist, inden for hvilken denne anmodning skal indgives, har sagsøgeren gjort gældende, at han havde fået den opfattelse, at fristen for at indgive den nævnte anmodning var på et år på grund af fodnote nr. 9 i skrivelsen af 9. marts 2020, hvori det blev oplyst, at fristen »ved indtræden i tjenesten« udløb »et år efter prøvetidens udløb« og »i tilfælde af forflyttelse eller indtræden i tjenesten uden prøvetid« efter »et år«.

70 Dette argument kan ikke accepteres. Det fremgår nemlig klart af den blotte læsning af skrivelsen af 9. marts 2020, at fodnote nr. 9 vedrører rettigheder i forbindelse med en flytning efter en indtræden i tjenesten eller efter en forflyttelse, og ikke de årlige rejseudgifter, der omhandles i fodnote nr. 6.

71 Sagsøgeren kan heller ikke med føje gøre gældende, at han ikke var bekendt med den frist, der er fastsat med henblik på indgivelsen af den fælles anmodning, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, og at han troede, at han havde indgivet denne anmodning rettidigt.

72 For det første er denne frist tilgængelig for de ansatte i EU-Udenrigstjenesten på den intranetside, som sagsøgeren har fremlagt, hvilket er tilstrækkeligt til at konstatere, at tjenestemænd og ansatte i aktiv tjeneste, som har adgang hertil, er bekendt med denne (jf. i denne retning og analogt dom af 13.3.2013, Inglewood m.fl. mod Parlamentet, T-229/11 og T-276/11, EU:T:2013:127, præmis 33 og 34). For det andet er det, henset til artikel 7 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, hvorefter de årlige rejseudgifter udbetales senest i juli måned, muligt at udlede, at en anmodning vedrørende denne betaling skal ske i god tid inden denne frist for at gøre det muligt for administrationen at behandle denne. For det tredje har sagsøgeren bekræftet, at han blev registreret for første gang som værende ansat i Unionens tjeneste i 2014, hvilket indebærer, at han havde haft lejlighed til at gøre sig bekendt med betalingsprocedurerne, selv om hans indtræden i tjenesten ved EU-Udenrigstjenesten fandt sted i februar 2020, hvilket gav ham tilstrækkelig tid til, som en omhyggelig ansat, at blive orienteret og, sammen med sin hustru, indgive den anmodning, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, før den 2. maj 2020.

73 Det følger heraf, at EU-Udenrigstjenesten, henset til den omstændighed, at sagsøgeren og hans hustrus fælles anmodning først blev færdiggjort den 29. juni 2020, ikke tilsidesatte artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten ved ikke at foretage den fulde betaling af de årlige rejseudgifter for sagsøgerens forsørgelsesberettigede børn på grundlag af afstanden mellem Madrid og Washington.

74 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argumenter vedrørende fejlene i hans Sysper-konto og en angivelig tilsidesættelse af princippet om god forvaltning.

75 Som det fremgår af samtlige sagsakter, havde de angivelige fejl i Sysper samt et manglende klart svar fra EU-Udenrigstjenesten vedrørende sagsøgerens rettigheder ingen indflydelse på afvisningen af at foretage den fulde betaling af rejseudgifterne for parrets børn på grundlag af afstanden mellem Washington og Madrid. Denne afvisning er konsekvensen af den omstændighed, at sagsøgeren fremsatte den fælles anmodning, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, for sent, således som fremhævet af PMO, der varetager administrationen af betalingerne på EU-Udenrigstjenestens vegne, i e-mailen af 29. juni 2020, og således som EU-Udenrigstjenesten bemærkede i afgørelsen om afvisning af klagen af 14. april 2022. Det er på grund af denne forsinkelse i forbindelse med indgivelsen af den fælles anmodning, at de årlige rejseudgifter for parrets forsørgelsesberettigede børn blev udbetalt til sagsøgerens hustru, på grundlag af afstanden mellem Bruxelles og Madrid, og ikke til sagsøgeren.

76 Heraf følger, at det første anbringende må forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten og af pligten til at udvise omhu

77 Sagsøgeren har gjort gældende, at EU-Udenrigstjenesten ikke har overholdt omsorgspligten og pligten til at udvise omhu, eftersom den ikke tog hensyn til hans interesse, til den særlige kontekst med covid-19-pandemien eller til den omstændighed, at årsagen til problemet skyldes de administrative fejl, som administrationen begik.

78 I overensstemmelse med fast retspraksis er administrationens omsorgspligt over for dens ansatte udtryk for den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt mellem den offentlige myndighed og de ansatte i den offentlige tjeneste. Denne forpligtelse samt princippet om god forvaltningsskik indebærer bl.a., at den kompetente myndighed ved afgørelsen af en tjenestemands situation skal tage alle de forhold i betragtning, som kan antages at være bestemmende for dens afgørelse, og hermed skal tage hensyn ikke blot til tjenestens interesse, men også til vedkommende tjenestemands interesse (jf. dom af 25.6.2003, Pyres mod Kommissionen, T-72/01, EU:T:2003:176, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

79 Indledningsvis har sagsøgeren imidlertid ikke anført, hvorledes administrationen ikke har foretaget en afvejning af hans interesser og tjenestens interesse, når den blot anvendte den frist for indgivelse af en fælles anmodning, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten, på hans tilfælde.

80 Dernæst har sagsøgeren heller ikke forklaret, hvorledes hans helbred vil blive påvirket som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 78 ovenfor. Den generelle henvisning til covid-19-pandemi, som havde den konsekvens, at han blev sendt på hjemmearbejde, og at han vendte tilbage til Bruxelles, er ikke tilstrækkelig i denne henseende.

81 Endelig har de angivelige fejl, som administrationen begik vedrørende forvaltningen af hans personlige aktmappe, således som det blev anført i præmis 75 ovenfor, ingen betydning for den omstændighed, at de årlige rejseudgifter for parrets børn blev betalt til sagsøgerens hustru og ikke til sagsøgeren, hvilket skyldes den forsinkede indgivelse af den fælles anmodning, som er fastsat i artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten. Følgelig kan denne situation heller ikke udgøre en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu og af omsorgspligten.

82 Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter ikke kan tages til følge, og at hans andet anbringende skal forkastes.

83 Følgelig skal EU-Udenrigstjenesten frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

84 Ifølge procesreglementets artikel 135, stk. 2, kan Retten pålægge endog en vindende part helt eller delvist at betale sagsomkostningerne, såfremt det synes berettiget, henset til denne parts forhold, også forud for sagsanlægget.

85 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne, at sagsøgeren ikke, på trods af hans adskillige anmodninger, kunne få et klart og fuldstændigt svar fra den kompetente myndighed, dvs. EU-Udenrigstjenesten, vedrørende realiteten i hans ansøgning om betaling af de årlige

rejseudgifter for hele 2020 for så vidt angår hans børn. Selv i EU-Udenrigstjenestens afgørelse om afslag på klagen indskrænkede denne sig nemlig til at afvise klagen. Den omstændighed, at EU-Udenrigstjenesten fejlagtigt antog, at sagsøgerens klage var indgivet for sent, favoriserede, i det mindste delvist, tvistens opståen (jf. i denne retning dom af 23.4.2018, CRM mod Kommissionen, T-43/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:208, præmis 105-108).

86 Følgelig finder Retten, at sagens omstændigheder tilsiger, at EU-Udenrigstjenesten bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de af sagsøgeren afholdte omkostninger. Sagsøgeren bærer halvdelen af sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) frifindes.

2) EU-Udenrigstjenesten bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de af PW afholdte omkostninger.

3) PW bærer halvdelen af sine egne omkostninger.

da Silva Passos Gervasoni Pynnä

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. oktober 2024.

Underskrifter